

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 983

гр. София, 13.02.2018 г.

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 44
състав**, в закрито заседание на 13.02.2018 г. в следния състав:
СЪДИЯ: Юлия Тодорова

като разгледа дело номер **11979** по описа за **2017** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 197 и следващите от Данъчно-осигурително процесуалния кодекс /ДОПК/.
Образувано е по жалба на Ц. Р. В., ЕГН: [ЕГН], чрез упълномощения му представител адвокат С. С., САК, преупълномощен от адвокат Л. Е. К., САК, със служебен адрес: [населено място], [улица], ет. 1, ап. 2 срещу административен акт, обективиран в Писмо с изх. № 94-Ц-146 /1/ от 09.10.2017 г. на Директор на ТД на НАП [населено място], с което е оставена без разглеждане като недопустима жалба с вх. № 94-Ц-146/20.09.2017 г. срещу Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки с изх. № С.-022-0028600/18.10.2016 г., издадено от Публичен изпълнител при ТД на НАП [населено място]. В жалбата са изложени доводи, че така издаденият административен акт е нищожен, респективно неправилен, постановен в нарушение на процесуалния и материалния закон, като подробни съображения в тази насока излага в депозираната жалба. В съдебно заседание, жалбоподателят редовно уведомен не се явява, представлява се от адвокат С.. По същество поддържа жалбата, моли да бъде постановен съдебен акт, с който оспореният административен акт обективиран, в писмо с изх. № 94-Ц-146 /1/ от 09.10.2017 г. да бъде прогласен като нищожен, респективно да бъде отменен като неправилен. Претендира разноски за заплатена държавна такса в размер на 10,00 лв. /десет лева/.

Ответникът – Директорът на ТД на НАП [населено място], редовно уведомен се представлява от юрисконсулт С., оспорва жалбата, моли същата да бъде отхвърлена. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена не изпраща представител.

Административен съд София - град, след като взе предвид наведените в жалбата

доводи и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

По повод на установени публични държавни вземания в размер на 609 253, 94 лв., чрез подадена данъчна декларация № 224391600541797/27.04.2016 г. по описа на ТД на НАП [населено място] и цел тяхното обезпечаване, с Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки с изх. № С.-022-0028600/18.10.2016 г. е наложен запор върху МПС, лек автомобил марка „Рено“, модел „М.“, рег. [рег.номер на МПС], собственост на жалбоподателя Ц. Р. В.. Срещу така издаденото П. и в законоустановения срок е депозирана жалба до Директора на ТД на НАП, чрез издалия постановлението публичен изпълнител с вх. № 94-Ц-156 от 14.11.2016 г. В определения в закона срок е постановено Решение № ПИ-267/28.11.2016 г., което видно от приложеното известие за доставяне е получено на посочения съдебен адрес на 06.12.2016 г. от М. Х., като е вписано, че същата го получава в качеството на служител, без да е упоменато на кого. В жалбата е посочено, че на 12.09.2017 г., на посочения съдебен адрес е връчено П. с изх. № С.-022-0028600/18.10.2016 г., поради което срещу същото е подадена повторна жалба с вх. № 94-Ц-146/20.09.2017 г. За връчването на дата 12.09.2017 г. не е представено надлежно известие за доставяне, от което да е видна посочената дата. По повод и във връзка с депозираната на 20.09.2017 г. повторна жалба, е издаден оспореният административен акт, обективиран в Писмо с изх. № 94-Ц-146/2/ от 09.10.2017 г., се сочи, че е постановено Решение № ПИ-267/28.11.2016 г. на Директора на ТД на НАП [населено място], с която същата е оставена без уважение. Административният орган в оспорения по делото административен акт, се е мотивирал, че в случая е налице хипотезата на чл. 27 от АПК вр. § 2 от ДР на ДОПК, а именно, че има наличие на влязъл в сила административен акт със същия предмет и между същите страни, поради което е приел жалбата за недопустима. Видно от доказателствата по делото и по-конкретно от известието за доставяне, решението е връчено на 06.12.2016 г. на адрес [населено място], [улица], ет. 1, ап. 2 /посочен за съдебен адрес/ на лицето М. Х., служител, без посочени други данни.

При така установеното от фактическа страна, съдът стигна до следните правни изводи:

Писмо с изх. № 94-Ц-146 /1/ от 09.10.2017 г. на Директор на ТД на НАП [населено място], предвид останалите доказателства по делото, представлява по своята същност уведомление от страна на административния орган, адресирано до подателя на искането, че по жалба вх.№ 94-Ц- 146 от 14.11.2016г., по описа на ТД на НАП, директорът на ТД на НАП вече се е произнесъл и има постановено Решение № ПИ-267/28.11.2016 г. Писмото не обективира отказ, който да подлежи на оспорване по реда на Раздел IV, а не на Раздел I от Глава X на АПК, а именно чл. 197 и следващите.

От фактическа страна по делото и видно от представените доказателства се установява, че срещу П. с изх. № С.-022-0028600/18.10.2016 г. е подадена първоначална жалба чрез публичния изпълнител до Директора на ТД на НАП [населено място] с вх. № 94-Ц-156/14.11.2016 г. Жалбата е депозирана от името адв. С. А. С., в качеството му на пълномощник на жалбоподателя Ц. Р. С.. В определения в чл. 197, ал. 1 от ДОПК срок, Директорът на ТД на НАП [населено място] се е произнесъл с Решение № ПИ-267/28.11.2016 г., за което по преписката липсват

доказателства да е оспорено по съдебен ред.

Срещу издаденото П. с изх. № С.-022-0028600/18.10.2016 г. е депозирана повторна жалба с вх. № 94-Ц-146/20.09.2017 г., с която жалбоподателят е поискал от административния орган да се произнесе отново със съответния административен акт, като отмени повторно оспореното постановление за налагане на обезпечителни мерки. В жалбата срещу оспорения в настоящето производство отказ, обективизиран в Писмо изх. № 94-Ц-146/1/ от 09.10.2017 г. се твърди, че административният орган е следвало да се произнесе с надлежен административен акт, както и че обжалваното Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С.-022-0028600/18.10.2016 г. е връчено едва на 12.09.2017 г. на жалбоподателя, без да се представени доказателства за това твърдение.

Нормата на чл. 27 от АПК като обща такава относно производството по издаване на индивидуални административни актове, предвижда задължение на административния орган преди издаването на всеки административен акт да провери наличието на, респективно липсата на определени процесуални предпоставки за неговото издаване. Съгласно разпоредбата на чл. 27, ал. 2, т. 1 от АПК, първата част от тези условия се отнася до наличието на издаден предходен акт със същия предмет между същите страни.

Видно от съдържанието и на двете депозиращи жалби с вх. № 94-Ц-156/14.11.2016 г. и вх. № 94-Ц-146/20.09.2017 г. се посочва, че от административния орган се иска отмяната на П. с изх. № С.-022-0028600/18.10.2016 г. като неправилно.

Жалба с вх. № 94-Ц-146/20.09.2017 г. е втора по ред, като е със същият предмет, между същите страни, с оглед на което е идентична с предходната жалба, която е приключена с влязъл в сила административен акт – Решение № ПИ-267/28.11.2016 г., връчен на посочения съдебен адрес, на служител М. Х. на 06.12.2016 г.

Твърдението на жалбоподателя в жалбата до съда, че въпросното постановление за налагане на обезпечителни мерки му е връчено едва на 12.09.2017 г., чрез неговия пълномощник не е подкрепено със съответните доказателства. Видно от административната преписка и независимо от липсата на документ за удостоверяване на точната дата на получаване на П. през 2016 г. е, че срещу същото е депозирана жалба на 14.11.2016 г., а именно първата такава. Тази жалба е била разгледана от административния орган, който я е приел за допустима, като подадена в определения 7-дневен срок в разпоредбата на чл. 197, ал. 1 от ДОПК и се е произнесъл със съответния административен акт. Съгласно разпоредбата на чл. 197, ал.2 от ДОПК предмет на оспорване е решението, с което се произнася административния орган при обжалване на постановление за налагане на обезпечителни мерки. По делото не се оспорва връчването на крайния административен акт, с който е приключило производството, а именно решението на Директора на ТД на НАП, нито самото решение, което подлежи на съдебен контрол.

Жалбоподателят Ц. Р. В. не оспорва факта, а и от доказателствата по делото безспорно се установява, че във връзка с депозирана жалба с вх. № 94-Ц-156/14.11.2016 г., подадена в съответствие с изискванията на разпоредбата на чл. 197, ал.1 от ДОПК е постановено Решение № ПИ-267/28.11.2016 г., издадено от компетентен административен орган – Директор на ТД на НАП [населено място]. С този акт, органът фактически се е произнесъл, че жалба с вх. № 94-Ц-156/14.11.2016 г.

е неоснователна и е потвърдил издаденото П. като законосъобразно.

Съгласно разпоредбата на чл. 197, ал. 2 от ДОПК, предмет на съдебен контрол е мотивираното решение на Директора на ТД на НАП, с което той се произнася по подадена срещу издадено постановление за налагане на обезпечителни мерки жалба. Срокът за депозиране на жалбата е 7-дневен, като същата се подава чрез Директора на ТД на НАП, който го е издал. С оглед на горното, правилно административният орган е посочил в оспореното писмо, че жалба с вх. № 94-Ц-146/20.09.2017 г. е недопустима за разглеждане, с оглед предпоставките на чл. 27, ал. 2, т. 1 от АПК.

Жалбоподателят оспорва по делото административен акт, който няма белезите на индивидуален административен акт по смисъла на чл.21 от АПК. С така постановеното писмо, не се засяга правната му възможност да оспори именно решението на директора на ТД на НАП, което е актът, който носи белезите на индивидуален административен такъв.

След като се оспорва акт, който не носи белезите на подлежащ на съдебен контрол акт по чл.21 от АПК, респ. за страната има друг ред на защита срещу порочното действие на администрацията, подадената жалба, по която е образувано настоящото съдебно производство следва да се остави без разглеждане, а делото да се прекрати като се отмени определението от открито съдебно заседание на 23.01.2018г., с което е даден ход по същество на делото.

Воден от горното, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ОТМЕНЯ определение от открито съдебно заседание на 23.01.2018г., с което е дал ход по същество на делото и вместо него и на осн.чл.159, т.1 и т.4 от АПК постанови

ОСТАВЯ без разглеждане подадената жалба на Ц. Р. В., ЕГН: [ЕГН], чрез адвокат С. С., САК, преупълномощен от адвокат Л. Е. К., САК, със служебен адрес: [населено място], [улица], ет. 1, ап. 2 против Писмо с изх. № 94-Ц-146/1/ от 09.10.2017 г. на Директора на ТД на НАП [населено място], с който е оставена без разглеждане Жалба с вх. № 94-Ц-146/20.09.2017 г. срещу Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С.-022-0028600 от 18.10.2016 г. и прекратява производството по делото.

Определението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховен административен съд в 7 –дневен срок от съобщението до страните, че определението е изготвено.

СЪДИЯ: